

De fleste tror, at døden er enden på alt.
Enden på livet, på alt det sjove. Enden på ... ja, stort set
det hele.
Men de tager fejl.
Dødmeget.
Og jeg burde vide det. Jeg døde for næsten et år siden.

Det mest mærkelige ved at dø var, at det egentlig ikke forandrede noget.

Jeg mener, man tror, det gør en kæmpe forskel, ikke? Fordi at dø ... jamen helt ærligt, det er da rimelig dramatisk. Folk skriver sange og bøger om det. Hallo, selv i tegnefilmene søndag morgen er det med. Der er bare det ved det, at det slet ikke er sådan, som man ser i fjernsynet.

Overhovedet ikke.

Tag nu mig for eksempel. Jeg er det levende ... øh ... dødsikre bevis på, at det slet ikke ændrer så meget. Eller i hvert fald ikke i begyndelsen. Og i hvert fald ikke på en dårlig måde, som du sikkert tror.

For i virkeligheden følte jeg mig meget mere levende, det øjeblik jeg døde. Jeg kunne springe højere, løbe hurtigere. Jeg kunne gå igennem vægge, hvis jeg ville. Og det var nok det, som afslørede det.

Det der med at gå igennem vægge. For den slags kunne jeg altså ikke før, så derfor vidste jeg, at der var sket noget.

Noget alvorligt.

Men da det skete, føltes det bare som en vildt cool rutsjetur i bilen. Som om min far pludselig havde besluttet at svinge rundt på en helt ny måde.

Det ene øjeblik kørte han ud ad en bugtet motorvej, mens min hund, Buttercup, lå med hovedet i mit skød. Jeg sang med til min iPod for at overdøve min tyranniske storesøster, Ever, som kun levede for at pine og plage mig. Og i næste øjeblik var vi et helt andet sted.

Ikke længere på motorvejen, ikke længere i Oregon, men lige – bum – midt på en smuk, flimrende eng fyldt med pulserende træer og duvende blomster. Og da mine forældre gik den ene vej, og min søster den anden, så stod jeg bare der med et roterende hoved, fordi jeg ikke vidste, hvem jeg skulle følge efter.

”Gå over broen med mor og far og Buttercup – de ved, hvad der er bedst,” sagde en del af mig.

Mens en anden del stædigt sagde: ”Lad være med altid at være så skide artig. Hvis Ever oplever et eller andet fantastisk, og du går glip af det, så vil du ærgre dig for evigt!”

Og da jeg endelig besluttede mig for at følge efter min søster, var der gået så lang tid, at hun allerede var væk.

Pist ... borte. Lige ind i den flimrende tåge.

Hun var rejst tilbage til jordplanet.

Og det var sådan, jeg kom til at sidde fast. Mellem to verdener.

Indtil jeg fandt vej og kom til Her.

Det kalder de det: ”Her”.

Og hvis du er dum nok til at spørge, hvad tid det er, svarer de: ”Nu.”

Sikkert fordi der ikke *er* nogen tid Her, og derfor sker alting, lige når det sker, og det er altid lige *nu*.

Så man kan vel godt sige, at jeg lever i Her og Nu.

Og det er underligt nok ikke så meget anderledes end livet hjemme i Eugene i Oregon.

Altså bortset fra at der ikke er nogen tid. Og så selvfølgelig det der med at kunne gå gennem vægge og den slags.

Ud over det kan jeg manifestere alt, hvad jeg har lyst til. Alt muligt som huse og biler og tøj, ja, selv dyr og bade-strande. Simpelthen bare ved at forestille mig det.

Mine forældre er Her. Og også mine bedsteforældre. Selv min søde, gule labrador, Buttercup, klarede turen hertil. Og selvom vi kan bo, hvor som helst vi overhovedet kan forestille os, i nøjagtig det hus, vi allermest ønsker os, så er mit nye kvarter sjovt nok næsten en total kopi af vores gamle kvarter hjemme i Oregon.

Alt er det samme, helt ned til tøjet i klædeskabet, til strømperne i kommoden og plakaterne på væggen. Det eneste, der er anderledes, det eneste, der er lidt surt, det er, at alle de andre huse rundt omkring os er tomme. Mest fordi alle mine gamle naboer og venner er i live og har det godt hjemme på jordplanet (lige nu i hvert fald!). Men bortset fra det, så er alt nøjagtig, som jeg husker det.

Nøjagtig som jeg ønsker det.

Jeg ville bare ønske, jeg havde nogle venner, jeg kunne dele det med.

Da jeg vågnede her i morges ... nå ja, for resten, du troede sikkert ikke, at jeg har brug for at sove, vel? Det troede jeg faktisk heller ikke selv i begyndelsen. Men som mine forældre forklarede mig det, så er vi på en måde mere levende end før, for vi er skabt af energi i dens reneste form. Og efter en lang dag med at manifestere og skabe, og hvad folk nu ellers foretager sig Her, så har energien brug for lidt time-out, en power-*nap*, for at samle kræfter og forny sig selv – så det er jo heller ikke så anderledes end livet på jordplanet.

Nå, men her i morges blev jeg vækket ved, at Buttercup slikkede mig i ansigtet og logrede med halen. Og selvom det faktisk er en ret hyggelig måde at blive vækket på, så skubbede jeg ham alligevel væk, trak dynen op over hovedet og vendte ryggen til ham. Med øjenlågene presset hårdt sammen forsøgte jeg at finde tilbage til drømmeland, men Buttercup blev ved med at klynke og pibe og skrabe mig med sin pote.

Og lige da jeg skulle til at skubbe ham væk igen, så var det, at jeg huskede det:

Buttercup var spændt på min dag i dag.

Alle var spændte på min dag.

Lige fra jeg var ankommet Her, havde jeg haft travlt med at vænne mig til mit nye liv, komme tæt på min familie igen og i det hele taget finde ud af, hvordan tingene fungerede Her. Og nu da jeg havde fundet mig til rette, så var det tid til min første dag i skolen. (Ja, vi går i skole Her – det er altså ikke harpespil og dasen rundt på skyer alt sammen). Og fordi alle var superspændte, så blev jeg også selv nødt til at gøre mig lidt umage for at være det.

Spændt nok til at komme ud af sengen, gøre mig klar og bruge tid på at manifestere noget rigtig lækkert tøj, så jeg kunne komme af sted i skole, hvor jeg – ifølge mine forældre – ville:

Få nye venner, lære en masse nyt og lynhurtigt opdage, at jeg var landet – bum – lige der, hvor jeg slap nede på jordplanet!

Og ligegyldigt hvor lidt jeg troede på det, ligegyldigt hvor meget jeg turde vædde på, at det aldrig ville ske – ever-never – så smilede jeg bare og lod som om. Så de troede på, at jeg var lige så spændt på *min store dag* som dem.

Jeg ville ikke have, at de vidste, hvor meget jeg savnede mit gamle liv derhjemme. Savnede det så meget, at det var en konstant smerte inden i mig. Og hvor helt hundrede jeg var på, at den her skole, uanset hvor cool, de påstod, den var, aldrig nogensinde ville kunne måle sig med den, jeg havde efterladt.

Så efter at jeg havde fået lidt morgenmad sammen med mor og far (og nej, vi *behøver* faktisk ikke at spise længere, men ville du droppe Coco Pops, hvis du ikke lige blev nødt til det?), tog jeg af sted. Først iført en klassisk skoleuniform med hvid skjortebluse, ternet nederdel, blå blazer, hvide ankelsokker og smarte laksko – kun fordi jeg altid havde ønsket mig at gå i sådan en slags skoleuniform-skole. Men så på halvvejen skiftede jeg mening og ændrede det til stramme jeans, ballerinas og en blød, vamsset, blå cardigan oven på en tanktop med logoet fra mit yndlingsband på.

Helt seriøst, *så* let er det at manifestere – Her er det i hvert fald. Man skal bare tænke på et eller andet, man ønsker sig, hvad som helst, forestille sig det helt tydeligt inde i hovedet – *og voilà*, så er det dit, bare sådan!

Nå, men jeg fortsatte, ændrede tøj fra det ene til det andet og tilbage igen. Tog to skridt fremad som en nystroget skoleuniformspige og så to mere som en ekstremt stilet tolvårig. Og det, jeg havde på, når jeg nåede skolen, det måtte blive dagens valg. Jeg kunne jo altid ændre det på et splitsekund, hvis det skulle vise sig at være det forkerte.

Men så, et eller andet sted undervejs, så jeg *det*.

Kigboksene.

Det sted, mine forældre havde advaret mig om.

Forklaret igen og igen, at det ikke ville føre til noget godt. At jeg bare ville blive helt besat en gang til, netop når jeg havde brug for at koncentrere mig om at komme videre og en gang for alle acceptere, at mit nye hjem var Her og Nu. Det var på høje tid, havde de sagt, at jeg slap

mit gamle liv og begyndte at koncentrere mig om at gribe livet efter døden.

”Du blev hængende længe nok på jordplanet,” mente far og sendte mig altid sit sædvanlige kærlige, men alligevel bekymrede blik.

Men min mor plejede bare at kigge på mig med sammenknebne øjne og armene over kors. Hun købte ikke et sekund mine forklaringer om, at jeg bare havde været nysgerrig.

”Din søster må gøre sine egne erfaringer. Hun må følge sin egen skæbne, og det skal du ikke blande dig i,” sagde hun igen og igen, totalt urokkelig og uden overhovedet at forsøge at se tingene fra min side.

Men selvom de mener det godt, så kender de altså ikke min søster halvt så godt som jeg. De forstår ikke, at hun har brug for mig på en måde, de ikke har den mindste anelse om. Og for øvrigt så var det jo ikke sådan, at jeg kunne komme for sent i skole, når tiden ikke findes, vel? Så helt ærligt, hvad var problemet?

Jeg havde taget min beslutning – det var jo bare en lille omvej – og smuttede indenfor i Kigboksen. Jeg trak et nummer fra automaten på væggen og stillede mig op i en mega-lang kø, helt omringet af en hær af gråhårede, der kværnede non-stop om de børnebørn, de ikke kunne vente med at gense. Da det endelig blev min tur, marcherede jeg direkte ind i en ledig kabine og trak forhænget til bag mig. Så satte jeg mig på den hårde metalstol, tastede det ønskede område og studerede skærbilledet nøje, indtil jeg fandt hende.

Ever.

Min søster.

Min blonde, blåøjede teenagesøster, som ligner mig så forfærdelig meget, lige bortset fra vores næser. Hun var heldig, hun fik mors perfekt lige næse – mens jeg fik fars ... æh ... noget kortere.

”En næse med karakter,” plejede far at sige. ”Der findes ikke én mage til, ikke i hele verden – undtagen i dit ansigt!” Altid ude efter den med et af de der næsevid, som fik mig til at grine hver gang.

Men selvom jeg kiggede længe, så syntes jeg ikke, jeg rigtig så noget. Eller i hvert fald ikke noget vigtigt. Ikke noget, der gav mig hjertebanken (og *nej*, selvfølgelig slår mit hjerte ikke længere, det er jo bare en talemåde). Det, jeg så, var min storesøster, der lod som om. En pige, der anstrengte sig virkelig meget for at få alle omkring sig til at tro, at hun var en helt normal person, der levede et helt normalt liv, mens sandheden var en helt anden.

Men jeg kunne alligevel ikke holde op med at kigge. Kunne ikke stoppe den der gamle følelse i at overvælde mig.

Den, hvor mit hjerte føles, som om det svulmer så meget, at jeg er sikker på, at det vil sprænges og blæse et kæmpe hul lige midt i mit bryst.

Den, hvor min hals bliver helt varm, og hvor mine øjne begynder at svie.

Jeg blev fyldt med sådan en længsel, så overvældende et savn, at jeg var villig til at gøre hvad som helst for at komme tilbage.

Tilbage til jordplanet.

Til der, hvor jeg virkelig hørte hjemme.

For selvom jeg havde anstrengt mig supermeget for at være tapper og få alle til at tro, at jeg elskede mit nye liv Her, så var sandheden en helt anden.

Jeg havde end ikke vænnet mig til det.

Og jeg elskede ikke ret meget af noget som helst.

Slet. Slet. Ikke.

Faktisk så ville jeg have gjort hvad som helst for at finde den bro igen og bestemme mig om.

Jeg ville gøre hvad som helst for at kunne komme tilbage, tilbage til mit *rigtige* hjem, og leve ved siden af min søster igen.

Og det tog ikke vildt lang tid i kabinen at finde ud af, at Ever havde det nogenlunde på samme måde. For ikke alene savnede hun mig, det var også ret tydeligt, at hun havde lige så meget brug for mig, som jeg havde brug for hende.

Og det var alt, hvad jeg behøvede for at vide, at jeg havde gjort det rigtige.

Det var alt, hvad jeg behøvede at se for ikke at føle den mindste smule dårlig samvittighed over, at jeg ikke havde adlydt mine forældre, men var listet ind i Kigboksen.

For i virkeligheden havde jeg ret til det.

Nogle gange må man bare selv gøre noget.

Nogle gange bliver man nødt til at gøre det, som føles rigtigt inderst inde.